

Hoe Chang zijn pesters overwon

Eerste druk, april 2012
© 2012 Aly Hilberts-Stolte

Illustraties: Mirjam Vollebregt de Wit

ISBN: 978-90-484-2396-5
NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

HOE CHANG ZIJN PESTERS OVERWON

Aly Hilberts-Stolte

INHOUDSOPGAVE

1. De school	7
2. De belofte	12
3. Bedrogen	17
4. Het ongeluk	19
5. Talent	24
6. De verandering	28
7. Opa	35
8. Actieplan	38
9. Aan de slag	44
10. Misverstand	48
11. Gesprekken	52
12. Geld vermist	57
13. Spijt	61
14. Nieuwe spanning	67
15. Politie	70
16. De grote feestdag	75
17. Het eindbedrag	78
18. Toeval bestaat niet	84

Opgedragen aan:

*Kinderen die pesten, gepest worden en de meelopers.
En aan de gelukkigen die hier geen ervaring mee hebben.*

I. DE SCHOOL

Met de linkerhand pakt Chang een lange, groene boon uit een bruin rieten mandje. Het mesje in zijn rechterhand snijdt langzaam de punt van boven en het korte steeltje van onderen eraf. Daarna plonst hij de boon met een driftig gebaar in de pan met water die voor hem op tafel staat. Zijn steile, donkere haren vallen over zijn voorhoofd. Daardoor kun je de diepe rimpels boven zijn ogen niet zien. Rimpels die zijn ogen nog kleiner maken dan ze al zijn.

En achter die rimpels tolt er maar één gedachte rond: ik wil hier weg, weg uit dit domme dorp. En vooral weg van die verschrikkelijke school met de pestkoppen uit groep acht. Hij wil hun gebaren van spleetogen niet meer zien en in de klas het gegrinnik om elk woord waar een r in zit nooit meer horen. Geen kinderen meer in de winkels tegenkomen die met een grimas naar hem kijken alsof hij uit een “bestaat-niet-land” komt.

Vader schuift naast hem op het bankje. ‘Hé jongeman, wat zit jij te dromen, ik kom de boontjes halen maar je bent nog niet half klaar zie ik. Wacht, ik help je even.’ Hij neemt het mesje over en Chang ziet dat hij een handvol boontjes tegelijk pakt en tjoep-tjoep-tjoep vliegen de puntjes eraf.

‘Om vijf uur gaat het restaurant open en dan moeten deze boontjes gekookt zijn,’ zegt vader. ‘Je moeder heeft de satéstokjes al in een pittig sausje gelegd en de garnalen klaargemaakt.’

Als vader de laatste bonen in de pan mikt staat hij op. ‘Kom,’ zegt hij, ‘laten we de bakplaten vast aanzetten en de olie verwarmen.’ In snelle pas loopt hij naar de keuken. Chang sloft achter hem aan. Hij heeft de pittige geuren van de satésaus in de keuken nog niet eens geroken.

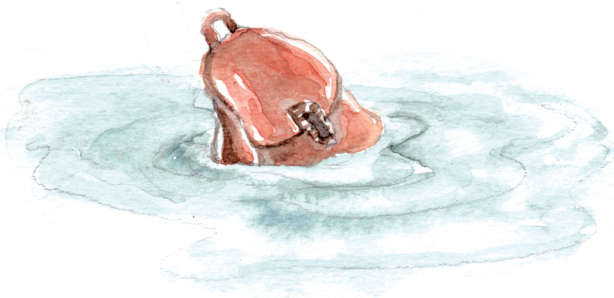
Was dit allemaal maar niet gebeurd, denkt hij. Had ik dit laatste schooljaar maar in mijn eigen klas mogen blijven. Waren we maar nooit naar dit kleine Chinese restaurant verhuisd. In Amsterdam, waar ze eerst woonden, waren veel meer Chinezen, daar keken ze niet raar op van hem. Nooit had iemand hem gepest. O ja, ze hadden hem wel een enkele keer geplaagd en dan 'spleet-oog' of 'poep-chinees' geroepen. Maar hier, op deze school is het bijna elke dag mis.

En vooral drie jongens uit zijn klas. Iedereen noemt ze de drie K's: Kees, Karel en Koen. Kees is dik, groot en sterk, een driftkikker die snel van zich af slaat. Karel wil altijd opvallen, hij loopt in de modernste kleren en pronkt met dure merken. De nieuwste speeltjes laat hij vaak trots aan iedereen zien. Koen is eigenlijk heel verlegen, maar doet mee om stoer te lijken.

Deze drie hebben hem bijna elke dag te pakken. De ene dag verstoppen ze zijn boeken, zodat de meester op hem moet mopperen. Dan weer knopen ze zijn gym schoenen aan elkaar zodat hij te laat komt in de gymles. En toen zijn fiets in het fietsenhok op die van Karel was gevallen is hij door hen in elkaar geslagen. En elke keer hoort hij ze grinniken als hij de Nederlandse r niet uit kan spreken en er een l van maakt. Dat gaat nu al twee maanden zo. De andere kinderen giebelen dan gewoon met hen mee. Ze doen het zo slim dat de meester het niet merkt.

Vanmiddag hebben de drie K's zijn tas met boeken in de vijver gegooid. Gelukkig bleef die nog even drijven. Chang moest snel op zoek naar een lange tak. Een groepje kinderen, waaronder de drie K's stonden aan de overkant te jennen: 'Hee watje, pak hem dan als je kan...' Met veel moeite en onder gejoel van de groep pesters heeft hij de tas terug kunnen halen.

Steffie is de enige die er nog nooit aan mee heeft gedaan. Steffie, met haar mooie zwarte haren en blauwe pretogen.

Een tijdje terug is ze zelfs hard uitgevallen tegen de drie jongens. ‘Hou toch eens op,’ riep ze toen naar hen, ‘lafaards, hebben jullie niks beters te doen?’

Sinds die tijd spreekt Chang haar vaak. Meestal op maandag want dan gaat Steffie naar de gym. Als ze terugkomt wacht hij haar op bij het speelveldje. Steffie is de enige op de hele wereld waar hij fijn mee kan praten. Als zij er niet was dan...

‘Zeg Chang, wil jij de kaarsjes op de tafels zetten en de deur van het restaurant open doen?’ vraagt moeder. Zij loopt met kleine snelle pasjes langs de tafeltjes. Op het dienblad in haar handen staan zes vaasjes met in elk drie gele roosjes. Voor elke tafel één op de spierwitte kleedjes. Chang schrikt op uit zijn sombere gedachten. Het liefst zou hij nu gaan schreeuwen en dat hele blad met bloemen door het restaurant willen gooien. Maar hij slikt zijn boosheid weg en pakt het blad met de kaarsjes.

Zijn ouders wilden altijd al een eigen Chinees restaurant beginnen. In Amsterdam was dat voor hen niet te betalen en daarom hebben ze dit kleine restaurant hier gekocht. In dit domme dorp Doedega met die vreselijke school. Kon ik

maar weer terug, denkt Chang, terwijl hij de kaarsjes op de tafels zet. In Amsterdam lette echt niemand op hem. Er waren verschillende groepjes in hun klas, een meidengroep, een jongensgroep en een gemengde groep. Chang hoorde nergens echt bij, maar overal toch wel een beetje. Hij raakte eraan gewend en vond het ook niet erg. Hij zat toch het liefst met een boekje in een hoekje. Lekker lezen over spannende avonturen uit de geschiedenis, en verre landen.

‘Toe Chang, waar zit je met je gedachten, het is tijd, doe de deur open,’ roept moeder. Chang schuift de beide zilverkleurige sloten weg en geeft de sleutel een draai. Vader roept: ‘Zwaai hem maar wijd open Chang, het is lekker weer. Onze Chinese geuren kunnen de mensen vast wel naar binnen lokken.’ Chang schudt zijn hoofd en denkt: veel mensen zijn hier anders nog niet komen eten in dit saaie dorp.

Toch valt het deze avond mee. Een vader, moeder en drie kinderen stappen vrolijk binnen. Het kleinste meisje rent al vooruit naar een plaatsje in de hoek. Wat later rijdt er een glanzend zwarte Mercedes met een open dak de keurig aangeveegde parkeerplaats op. Een oudere meneer in een deftig zwart pak met stropdas en een mevrouw in een glimmend grijze jas stappen uit. Ze kijken bij de deur eerst nog even in het kastje waarin de kaart met gerechten en prijzen hangt. Dan glimlachen ze naar elkaar, knikken en treden bedachtzaam naar binnen. Nog later slenteren pratend en lachend drie jonge mannen in spijkerbroeken het restaurant in. Zij kiezen voor de grote tafel in het midden. Eén van hen steekt meteen zijn hand op en roept: ‘Drie biertjes graag!’

Chang neemt zijn bordje met dadar isi, (dat is rijst met een ei-omelet die gevuld is met garnalen en prei) mee naar de huiskamer. Als er gasten zijn eet hij daar meestal in een hoekje van de bank. Hij denkt: vader zal blij zijn nu er al zoveel mensen zijn gekomen. En moeder zal straks vast aan die keurige mevrouw iets vertellen over haar mooie Chinese

kunstbloemen in de manshoge schilderijen aan de wand. Chang belooft zichzelf dat hij hun pret niet zal bederven. Hij zal hen nooit laten merken hoe akelig hij het op school vindt. Zeker nu niet, nu ze ook nog zorgen hebben over opa. Oma belde vanuit China dat hij heel erg ziek is geworden. Als Chang zijn bord leeg heeft gegeten staat hij op. Het is maandag, misschien is Steffie bij het speelveldje.